

מרקוס נאצר, שממשלת מנילה רוצה להתחזיר לירדה.

בתחילת שנות ה-70 נכנסו האחים אלברט וז'אק לעסקים בישראל. הם הקימו שותפות עם חברות-הבנייה של אפריים אברון, פאן לון, הקימו את פאן לון מלונות. ז'אק התגורר בישראל וניהל את עיסקי המלונות עם אברון.

הם החלו בבניית מלונות בישראל, בירושלים ובבתי-ים. כל ההשקעות של נאצר נעשו באמצעות חברות פנמיות.

חברות המלונות של אברון-נאצר גייסו כספים באמצעות תשקיפים, והתחילו בעבודה.

באמצע 1972 התמוטטה פאן-לון, והמשקיע ויליאם שטרן רכש אותה. ביולי 1973 רכש גם את המלונות.

את העיסקה שבה מכר נאצר את המלונות לשטרן ראו במשרדי-הממשלה בתמיחה רבה, מכיוון שמחירי המכירה היו נמוכים ביותר. אלברט נאצר אמר להארץ כי נמאס לו הכל, הוא מכר את הנכסים במחיר העלות, עזב את הארץ בטריקת-דלת והודיע כי לא יוסיף להשקיע עוד בישראל. לדבריו, משרדי-הממשלה, כמו ידיהם, על-ידי יחס מפלה, גירשו מהארץ משקיע רציני.

עימו עזב גם אחיו ז'אק, ושניהם נמנעו מלבקר בישראל שנים רבות, מסיבות שלהם.

הסכם-המכר במחיר הוול נחתם בי 16 ביולי 1973 קודם לכן, ב-25 במאָרס באותה שנה נעצר אפרים אברון לשיב-עה ימים. בבית-המשפט טענו נציגיה המכס כי המלונות של קבוצת פאן לון מלונות, בעיקר קלארידו בת"ם, קיבלו היתרים ממרכז-ההשקעות לייבא חומרי-ריבוינין עבור המלון, ונראה כי מכרו את החומרים וההיתרים לייבואנים. בשלב זה ידוע כי אברון קיבל לפחות חצי מיליון לירות. אנשי-המכס אמרו כי בניית המלון טרם החלה.

בעיקבות המעצר פשטו אנשי-המכס על משרדי מנהל-המלונות של פאן לון והחרימו מיסמכים.

עירעורו של אברון על מעצרו נדחה. בבית-המשפט אמר נציגיה-מכס כד: "ביממה האחרונה נתגלו פרטים חדשים בדבר מכירת היתרי-ייבוא של ברזל וחומרים אחרים לבנייה, הקשורים להקמת ארבעה מלונות: קלארידו ופאן אמריקן בבתי-ים, פאן אמריקן ביים המלח ומלון היאט בירושלים. הוא אמר כי חברת פאן-לון, המשותפת לאברון ולאחים נאצר, ושנסודתה כדי לייבא ציוד לבתי-מלון, סיפקה בשעתו ציוד פטור-מיסים, שכביכול נועד לפאן אמריקן בבתי-ים וביים-המלח. לשענתו נודע לרשות-המכס שחלק מהציוד הזה הועלה, וחלקו האחר הועבר מהמלון בבתי-ים למלון ביים-המלח, כדי לכסות על היעלמם של אישורי-ציוד שניתנו עבור בניית המלונות.

הוא טען כי הנהוג לאיתור סחורות ייבוא הוא קשה מאוד.

כאשר נעצר אברון, כבר לא היה ז'אק נאצר בישראל. אי-אפשר היה לשאלו שאלות בפרשות אלו. מדי פעם פורסם בעיתונות שממתינים לשונו לארץ כדי לברר פרטים.

אולם גם חוקרים אחרים המתינו לו. במקביל פתחה הפרקליטות בתל-אביב תיקים נגד אברון והאחים נאצר על מכירת מניות במלונות לתושבי-חוץ, בניגוד לחוק. ב-13 בספטמבר 1976 פורסם כי אברון הורשע באי-פירסום תשקפת מלונות פאן אמריקן, אחרי שהאשם בעוד שורה של עבירות חמורות. מחלק מן האישומים זוכה, אחרי שהוכיח כי לא היה מעורב אישית במתן טפסי רכישת-המניות למשקיעים וכן לא הוכח שידע עליהם.

נגד האחים נאצר לא הוגש כתבי-אישום. הם לא היו בישראל. השופטת היסס בן-עייניו, שהתייחסה בחומרה רבה לפרשה, המליצה אפילו להעביר לעיון היועץ המשפטי לממשלה את שאלת האחריות האישית של עורכי-הדין וקוטבסקי-שורר, שהתפקיד שורר לא — לפי עדותו הוא — מצריך, העולם הזה 2660

אילנה שושן (משואל) התקפה ונכגעה.

היא הסבירה לדפנה ברק מדוע

ליידי

מעורבנית

„בשבוע הבא“, סיפר לי איציק קול, „אנחנו מטיסים בטיסה מיוחדת את לינדה אוונס (קריסטל מ„שושלת“) ואליזבט טיילור למיבחנוס, ואז נחליט מהי המועמדת להגשת מיסדרי מיפלתג-העבודה לבחירות הקרובות...“

קול התגונן כך מפני המיתקפות על הגימיק הזול ויחסי-הציבור חיסם שלהם זקקה, כנראה, מיפלתג-העבודה, כדי להרים את המוראל השפוף שלה לקראת נובמבר.

„קרה דבר מוזר“, אמר קול, „תחילה ניפחה התיקשות את כל זה (מיבחנוס-הבד של כל מיני יפהפיות, כדי לזכות בתפקיד מגישת-המיס דרים של המערך), ואחר-כך היא עוד תוקפת! ואת מיל! אותנו!“ ללא כל קשר לשאלה אם „זה“ (מיבחנוס-הבד) צריך להיות חוד-החננית של מערכת-ההסברה ויחסי-הציבור של המערך, התקיפו כמה עיתונים גם מטרה אטרקטיבית יותר — אילנה שושן.

בארצות-הברית נתקלתי בתשדיר-פירסומת לעדשות-מגע. הדוגמנית הראשית בתשדיר היתה שושן-ותוצרת-כחול (צבע העדשות)-לבן. באמי-ריקה היו מלקקים את האצבעות מהסיפור הזה — ילדת-מצוקה שטיפסה למעלה, שהרוויחה כמו ידיה (ושאר איבריה) את כל מה שיש לה עלי אדמות, אחת שעשתה את זה (במושגים של עולם הדוגמנות). שם מכנים זאת בשתי מילים: „החלוס האמריקאי“. צירוף-מילים זה בלבד גורם לתשואות סוערות בארצות-הברית, מעורר תיקוות, משמש מקור לגאווה לאומית.

החלוס של שושן לא עורר תגובה כזאת. להיפך — מזמן לא נתקלתי באוסף כזה של חוסר-טובלב, כמו ההתייחסויות לשושן בימים האחרונים.

משטילפנה אלי שושן ביום השני, היא נשמעה פגועה, אבל משלימה.

„עד היום לא הגבתי על כל מה שקרה, ואין לי גם חשק להתחיל להגיב. — הסכיבה מבקשת תגובות. זה נורא

מרגיז. אני יודעת שמי שמשימיות אותי מנסות לעצור אותי. הן רוצות

המעריך בדרך הנוכונה!

שצריכים לתת להם תעודת-זהות ואז יהיה לנו ראשי-ממשלה ערבי...
אז מה?

בנקשה, אם זה מה שאנחנו רוצים. יש להם תרבות שונה, רת שונה.

את יודעת שדווקא הליבור נשמע לעצמי-תייך, בשהחזיר את סיני?

אבל הוא לא החזיר את יהודה ושומרון. נכון, הוא החזיר את סיני, אבל חוץ מבגין — כולם התנגדו. בגין היה איש גדול — הוא חזר את השלום. חזל אמרו: „תפסת מרובה, לא תפסת...“

עייני לא הבנתי מדוע המערך עדיף בעיניך על הליבור? מה יש לך נגד הליבור?

המעריך לפחות נאמן לדרך. אחד הדברים המרגיזים בליבור שהוא אשכנזי-קפיטליסטי. כל הגרעין הזה של חרות והליברליזם: הם השתמשו בספרדים לצרכים שי להם, כדי לעלות לשלטון. עד 1977 לא הרגשתי בהפליה. אחר-כך באו ואמרו לי: „את מרוקאית את מופלית לרעה!“ הם שמו את דויד לוי כקישוט. בחיים הם לא יתנו לו להיות ראשי-ממשלה. הוא תמיד יישאר מס' 12

מדוע חשוב לך שהמעריך ינצח?

מפני שהגיע הזמן, אחרי כליכר הרבה שנים, שיהיה כטן כוח שייקח את העניינים בידים. והשאלה של השטחים — הדברים לא זזים והכל לרעתנו.

את מדברת על האינתיפאדה?

כן, אני מדברת על זה שפעם חוסרין יכול היה לטפל כמה שקורה ועכשיו — כבר לא. הגיע גם הזמן לפוצץ את העניין של „ארץ-ישראל השלמה“ — אין ארץ-ישר אל השלמה הנה, עובדה — נמנח בגין הוא שהחזיר את סיני. היתה גם תוכנית נהררת שקוראים לה „תוכנית אלון“.

מי צריך תצי מיליון ערבים שיסתובבו פה? יהודים לא עוברים והם אלה שעושים את כל העבודה. יש יותר מדי נישואי-תערובת, הם גרים בין יהודים: צריך להתחזר את השטחים: לולא היו שם תושבים — היה כדאי להשאיר אותם, אבל כך אין ברירה.

אני שומעת בדברייך שינאה לערבים, שילאו דווקא כלולה במצע המערך.

זאת לא שינאה לערבים, שהם יחיו במסגרת שלהם וישאירו אותנו לחיות לבד. הם הרי לא רוצים שלום. זאת נועדה להיות מדינה של יהודים ולא מדינה רר לאומית. אי-אפשר להחזיק אותם כפליטים כל הזמן. או

שאבזנו אנרגיה על זה. עדיף שאשקיע אנרגיה בדברים אחרים. אחד הדברים העצובים במדינה הזאת זה ש-80 אחוים מהזמן אנשים מבזבזים אנרגיה על דברים כאלה.“

מכל מה שנכתב ונאמר, מה הרבר המרגיז אותך ביותר?

עניין הקלטת: הקלטת שהפקתי אינה קלטת של איפור, אלא שעתים של הדרכה וחינוך. הקלטת שלי מכילה הכל!

מה זה „הכל“?

זה לדעת איך להתלבש, איך לאכול נכון. היה לי חשוב להתייחס להכל, מפני שראיתי איך הרחוב הישראלי נראה, אחרי זמן רב שלא הייתי פה. **ואחרי הקלטת, הוא ייראה אחרת?**

עם הקלטת, אני נכנסת לכל בית, ואני יכולה להשפיע עליו ררך האשה. היא זאת שקובעת מה לקנות — איזה אוכל, איזה בגדים. רעיון הקלטת נולד בסטודיו של יקי (הלפרין), צלם-איפונה. הוא נועד ללמד דוגמנות. אבל אני אמרתי: „אם כבר, אז כבר...“ כדאי שהאשה תדע איך להתנהג, איך לטפל בעצמה. מה ייצא לה אם תדע להתאפר, אבל העור שלה לא יהיה נקי?

עם כאלה כוונות טובות, (המשך בעמוד 42)

מישל עזרא ספרא ובניו. ששימש גם נושא לסדרת-טלוויזיה). עורך-דינו של נאצר משמש כיו"ר רפבליק. ברור כי גם המימון לרכישת בנק לאומי יבוא מקבוצת-ספרא. אבל נאצר הוא הקונה הרישמי, והוא יהיה השליט בבנק. דובר הבנק הבינלאומי. וכן פרק ליטו של נאצר, שנשאלו לגבי עניינים אלה, לא הגיבו.

על רקע כישלונות בנק ישראל בפיקוח על הבנקים ופרשת בנק צפון אמריקה, האם הוא מסוגל בכלל לברוק מי קונה בנקים בישראל?

השיבה לעסקים בישראל של ז'אק נאצר היתה רק ב-1985. ב-27 בפברואר פירסם הארץ כי ז'אק נאצר, שניהל משאומתן לרכישת מיפעל אחא, תרם לכיסוי הוצאות מישפטו של שר-התעשייה אריאל שרון.

מקורות בניו-יורק טוענים כי חלקו של נאצר במימון רכישת הבינלאומי הוא קטן. כספי הרכישה, 24 מיליון דולר, אורגנו על-ידי קבוצת הבנקאים החאכליים, בעיקר ארמונד ספרא, בעל רפבליק ונשיונאל בנק בניו-יורק ועל אביו נכתב סיפרו של אמנון שמוש

בדקה במחשב, ומצאה כי אין לה רבר נגד ז'אק נאצר. כידוע, אחרי שבע שנים מוחקים ממאגרי הזיכרון של המישטרה את החומר המצטבר. אילו היה בנק ישראל פונה לרשויות-החוק של הפיליפינים או ארצות-הברית, שבן חי נאצר, ייתכן והיה מקבל מידע כלשהו. שילטונות-ההגירה האמריקאיים מסרבים להתיר לז'אק נאצר לחיות באמריקה כתייר, ודורשות כי ישלם מיסים כתושב. פרשת הרכוש הגנוב של מרקוס חשפה גם עסקים שונים של נאצר עם מרקוס באמריקה.

לדעת השופטת, בדיוק על-ידי רשות מסומכת.

שתי פרשיות אלה של הונאת המכס ועבירות על חוקי רשות נירות-הערך כרוכות וקשורות בשות פיו של בעל הבנק הבינלאומי הראשון. הכיצד לא ברק בנק ישראל פרשות אלה, וכיצד לא ידע עליהן? התשובה לכן היא פשוטה: בנק ישראל פנה למישטרת-ישראל ובקשה חוות-דעת. זו